

Arrest

nr. 122 432 van 14 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DUFFELEER, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraans staatsburger afkomstig uit Teheran. Op vraag van meneer H. (...), een vriend van uw vader, voerde u samen met vijf vrienden campagne voor presidentskandidaat Mousavi. Op 18/3/1388 (Perzische kalender, stemt overeen met 8 juni 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) voerde u campagne voor Mousavi op het Valiasr plein in Teheran. U was de voorzitter van dat campagnebureau. De drie andere presidentskandidaten, Ahmadinejad, Rezaji en Keroubi hadden elk ook een campagnebureau op hetzelfde plein. Rond vijf of zes uur in de namiddag vielen plots troepen van de Bassidj (Mobilisatie van Verdrukten) uw campagnebureau binnen. Zij vernielden de inboedel. Zij waren gewapend en schoten met traangas. Uw vrienden en u probeerden te vluchten in de menigte. U vroeg meneer H. (...) om raad. Hij liet weten dat het incident weinig voorstelde. De volgende dag richtte u uw campagnebureau opnieuw in en zette u uw activiteiten verder. De campagne liep goed tot

21/3/1388 (11 juni 2009), de dag voor de verkiezingen. Die ochtend barstte de hel los op het Valiasr plein. Leden van de Bassidj en de Sepah (Revolutionaire Wachters) vielen iedereen aan die iets groens (de kleur van Mousavi) droeg. Uw vrienden en u werden hardhandig aangepakt door enkele Bassidji. Zij namen jullie badges en gsm's af. Zij bedreigden jullie door te stellen dat jullie zouden boeten voor wat jullie gedaan hadden. Nochtans hadden jullie niets verkeerd gedaan. Daarna keerde u terug naar huis. Meneer H. (...) zei dat de rellen het gevolg waren van een televisiedebat tussen Ahmadinejad en Mousavi de avond voordien en dat jullie er niet zo zwaar aan moesten tillen. Hij zou ervoor zorgen dat jullie jullie gsm's terug zouden krijgen. Drie, vier dagen na de verkiezingen, gewonnen door Ahmadinejad, kreeg u meneer H. (...) niet meer aan de lijn. Er werden vele demonstraties gehouden tegen de frauduleuze verkiezingen. Uw vader meende dat de situatie te gevaarlijk was en hield u binnen. U verbleef ongeveer een maand in de woning van uw zus. Op 3/4/1388 (24 juni 2009) kregen zowel u als uw vijf vrienden die mee campagne voor Mousavi hadden gevoerd een convocatie van de rechtbank in de bus. U bleef weg. Twee vrienden die wel naar de rechtbank gingen, werden meteen gearresteerd. Van hun familie vernam u dat zij naar de gevangenis van Kahrizak overgebracht werden. U verliet de woning van uw zus en begaf zich naar de villa van uw familie in Lavasoun. In de periode van ongeveer een maand dat u daar verbleef kwamen Bassidji verscheidene keren naar uw ouderlijke woning. Zij vroegen naar u en bedreigden uw ouders. Op 27/4/1388 (18 juli 2009) ontving u nog een convocatie. Daarbovenop schoven de ouders van uw twee gearresteerde vrienden de schuld van de arrestatie in uw schoenen omdat u hen had overgehaald om mee campagne te voeren. Op aanraden van uw vader vluchtte u in de vijfde maand van 1388 (juli-augustus 2009) naar Turkije. U reisde over land verder naar België. Op 11 september 2009 kwam u in België aan en diende u een eerste asielaanvraag in. Na enkele maanden in België vernam u van uw vader dat uw problemen in Iran opgelost zouden zijn. Uw vriendin die ook mee campagne had gevoerd was opgepakt toen zij het vliegtuig naar het buitenland wilde nemen. Haar ouders en de ouders van de twee andere gearresteerde vrienden vertelden aan uw ouders dat zij naar de rechtbank waren geweest. De rechter had te kennen gegeven dat jullie alle zes aanwezig moesten zijn om vervolgens vrijgesproken te worden of een boete te krijgen. In afwachting daarvan bleven de drie in de gevangenis. Uw vader zag geen graten in een boete en zei dat u kon terugkeren. Op 25/10/1388 (15 januari 2010) nam u in het bezit van een laissez-passer uitgereikt door de Iraanse ambassade het vliegtuig naar Iran. Bij aankomst in Iran bleek dat uw naam op een lijst van mensen met een reisverbod stond. U werd lang ondervraagd. U werd overgebracht naar de gevangenis van Kahrizak. Na twee maanden werd u overgebracht naar de Evin gevangenis. Nog eens vier maanden later werd een rechtszaak georganiseerd met alle zes leden van uw campagneteam. Op de eerste rechtszitting werd er geen vonnis geveld. Vier maanden later verschenen jullie opnieuw voor de rechter. Hij zei dat jullie tot een gevangenisstraf van onbepaalde duur veroordeeld werden wegens ordeverstoring, handelen tegen de staat, tegen de geestelijke leider en tegen de Raad van Hoeders. Volgens het vonnis werd u veroordeeld tot vijf jaar cel. Uw vader probeerde u op borg vrij te krijgen. Op 22/11/1391 (10 februari 2013) kreeg u twee weken verlof op borg. U diende wel in Teheran te blijven. Twee dagen later vertrok u naar Ourumiyeh. Uw vader regelde opnieuw uw vlucht uit Iran. Op 27/1/1392 (16 april 2013) vluchtte u voor de tweede maal uit Iran. U reisde met de auto en de bus naar Istanbul. Daar verbleef u ongeveer een maand, in afwachting van de smokkelaar die een vervalst Pools paspoort voor u regelde. Vervolgens nam u het vliegtuig naar Barcelona. Twee of drie dagen later vloog u naar Manchester. Op 17 juni 2013, de dag van uw aankomst in Manchester, vroeg u asiel aan in het Verenigd Koninkrijk. Uw vingerafdrukken werden genomen. U gaf een kort interview. U werd naar een gesloten centrum gebracht. Ondertussen nam het Commissariaat-generaal op 24 juni 2013 een weigeringsbeslissing (in uw eerste asielprocedure) omdat u geen gevolg had gegeven aan het aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd verstuurd en u opriep op 5 juni 2013. Op 1 augustus 2013 werd u op een vliegtuig naar België gezet. Op 7 augustus 2013 diende u hier een tweede asielaanvraag in. U zou graag opnieuw naar het Verenigd Koninkrijk reizen waar uw broer M. H. (...) (die zijn naam liet veranderen in A. (...)) verblijft. Bij terugkeer naar Iran vreest u opnieuw in de gevangenis te belanden.

U bent in het bezit van een kopie van twee bladzijden van uw shenasnameh en van uw rijbewijs, uitgereikt op 27/1/1392 (16 april 2013). Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u verder nog de volgende documenten neer: een dvd met een videofragment waarbij u te zien bent aan de douane op de luchthaven van Brussel-Nationaal; een kopie van een convocatie van de rechtbank d.d. 27/4/1388 (17 juli 2009) waarin u beschuldigd wordt van het verstoren van de openbare veiligheid; een kopie van een convocatie van de Algemene en Revolutionaire Rechtbank d.d. 15/12/1391 (5 maart 2013) waarin u wordt opgeroepen voor de behandeling van uw dossier overgemaakt door het Ettela'at (Ministerie van Inlichtingen) m.b.t. de waarborg die verlopen is op 14/11/1391 (2 februari 2013); en een kopie van een vonnis van de Algemene en Revolutionaire Rechtbank d.d. 3/8/1389 (25 oktober 2010) waarbij u veroordeeld wordt tot vijf jaar gevangenis en beroofd wordt van uw electorale en

politieke rechten gedurende acht jaar voor het verstoren van de openbare orde, deelname aan rellen tegen het regime en provocaties tijdens de kiesperiode.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden gewezen op talrijke tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u in uw eerste asielaanvraag ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat op 17/3/1388 (7 juni 2009) Bassidji ruzie stookten onder uw mensen. Enkele van uw medestanders werden in hun been geschoten. U vluchtte meteen naar een andere wijk van Teheran. Daar aangekomen besepte u dat u uw tas met uw identiteitsbewijs, uw gsm en campagnemateriaal op het plein had achtergelaten. Enkele uren later keerde u terug naar het plein. U vond uw tas niet terug. Op aanraden van uw vader ging u naar een vriend in Karaj. Ongeveer drie weken later voerden mensen in burger een huiszoeking uit in uw ouderlijke woning. Zij namen uw computer mee. Daarop was allerlei informatie over uw activiteiten opgeslagen. U leefde nog een drietal maanden ondergedoken in Karaj tot uw vader uw reis geregeld had (DVZ, vragenlijst CGVS 1ste AA, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal bracht u in het kader van uw tweede asielaanvraag daarentegen een heel andere versie. Toen situeerde u het eerste incident op het Valiasr plein op 18/3/1388 (8 juni 2009). U zou er nog drie dagen lang campagne hebben gevoerd tot op 21/3/1388 (11 juni 2009) Bassidji u en uw vrienden hardhandig aanpakten. U maakte toen geen enkele melding van uw verblijf in Karaj of een huiszoeking in uw ouderlijke woning. Wel zou u nog naar huis gegaan zijn, bij uw zus in Teheran en in de villa van uw familie in Lavasoun verbleven hebben (CGVS, blz. 10-11). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u Iran de tweede maal verliet op 3 maart 2013 (DVZ verklaring 2de AA, vraag 15). Op het Commissariaat-generaal plaatste u uw vertrek op 27/1/1392 (16 april 2013) (CGVS, blz. 4). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dat u na uw terugkeer in Iran twee en een half jaar zat opgesloten zonder veroordeling (DVZ, verklaring 2de AA, vraag 15). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u echter wel degelijk melding van twee rechtszittingen. Na de tweede zitting zei de rechter dat u voor onbepaalde duur achter de tralies werd opgesloten. Het vonnis stipuleerde een celstraf van vijf jaar (CGVS, blz. 18).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw verklaringen hoegenaamd niet in overeenstemming zijn te brengen met uw verklaringen ten aanzien van de Britse asielinstanties. Uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal d.d. 3 juli 2013 blijkt dat u ten overstaan van de Britse asielinstanties eerst verzweeg dat u ooit in België was geweest. Nadat u geconfronteerd werd met de resultaten van uw vingerafdrukken beweerde dat u naar Iran was teruggekeerd op 15 januari 2010 met een ticket van IOM (Internationale Organisatie voor Migratie). In mei 2012 zou u in Iran gearresteerd zijn na een onwettige seksuele relatie. Na een zitting op de rechtbank zou u op borg zijn vrijgelaten. U zou in Iran gebleven zijn tot augustus of september 2012. Vervolgens zou u negen maanden in Thailand verbleven hebben. Bij uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk was u in het bezit van allerlei kaartjes van Dubai, Thailand en Turkije. U wilde hiermee aantonen dat u was teruggekeerd naar Iran. De Britse autoriteiten meenden echter dat u geenszins aangetoond had naar Iran teruggekeerd te zijn. Na een tweede overnameverzoek stemde België in de behandeling van uw asielaanvraag over te nemen. Geconfronteerd met deze totaal tegenstrijdige verklaringen maakte u zich kwaad en ontkende u met klem dergelijke zaken ooit gezegd te hebben. U zou wel in Thailand en in Dubai geweest zijn maar dan vóór uw problemen in 2009. Toch gaf u toe dat de kaartjes van Dubai en Thailand wel degelijk van u waren (CGVS, blz. 22-23). Het is overigens weinig aannemelijk dat, indien uw verblijven in Dubai en Thailand van vóór 2009 dateren, u er anno 2013, na al de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, nog kaartjes van op zak zou hebben. Het metroticket van Dubai met een geldigheidsduur van 90 dagen verstreek op 14 juli 2013, wat een extra indicatie is dat u wel degelijk kort voor uw aankomst in het Verenigd Koninkrijk in Dubai was. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde over uw reisweg van Iran naar België en van België naar Iran en er geen begin van bewijs van aanbracht.

Gelet op deze veelvuldige en zwaarwichtige tegenstrijdigheden kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie. Aangaande uw rijbewijs legde u weinig overtuigende verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dat dit met de post naar uw ouders verstuurd werd en dat uw broer die in het Verenigd Koninkrijk woonde het tijdens zijn vakantie in Iran meenam en het aan u gaf in het Verenigd Koninkrijk (DVZ, verklaring 2de AA, vraag 17). Op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u uw broer helemaal niet hebt gezien in het Verenigd Koninkrijk (CGVS, blz. 22). Aan de gerechtelijke documenten die u neerlegde, kan geen waarde gehecht worden. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten immers een geloofwaardig en

coherent relaas te ondersteunen, quod non in casu. Bovendien blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat (valse) Iraanse documenten zowel in België als Iran gemakkelijk verkregen kunnen worden. De door u neergelegde videobeelden tonen enkel aan dat u ooit het vliegtuig hebt genomen vanuit de luchthaven Brussel-Nationaal, maar verder niets. De bestemming van uw vlucht kan hier niet uit afgeleid worden. Hier kan nog opgemerkt worden dat uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat u weliswaar aan IOM gevraagd had naar Iran terug te keren, maar dat u in januari 2010 nooit bent komen opdagen op de luchthaven. Geconfronteerd met deze informatie zei u dat het ticket van IOM twee maanden op zich zou laten wachten en dat u dan maar zelf een ticket hebt gekocht (CGVS, blz. 17). Deze uitleg slaat nergens op. U zou teruggekeerd zijn op 15 januari 2010. Het was precies in januari 2010 dat IOM u tevergeefs opwachtte op de luchthaven. Hier kan nogmaals herhaald worden dat u aan de Britse asielinstanties verklaarde wel degelijk met IOM teruggekeerd te zijn. Dit alles zet nogmaals het frauduleuze gehalte van uw asielaanvraag in de verf.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende zich op de schending van de rechten van verdediging, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid EVRM. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. De schending van de artikelen 2, 3 en 5 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, wijst de Raad er bovendien op dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij merkt op dat de weergave van de feiten door verwerende partij nogal erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details, terwijl zij tijdens haar interview veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden. Verzoekende partij verwijst naar hetgeen zij tijdens de voorgaande interviews reeds verklaarde en meent dat verwerende partij met dergelijke tendentieuze weergave van de feiten haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoekende partij zich bevond.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat aangaand argument niet kan worden gevolgd. In de bestreden beslissing worden de asielmotieven die verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aanhaalt correct weergegeven en besproken door verwerende partij. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij met alle relevante voorgehouden feitelijkheden rekening heeft gehouden. Verzoekende partij geeft bovendien niet *in concreto* aan welke relevante feiten door verwerende partij werden weggelaten of met welke relevante feiten geen rekening werd gehouden.

2.2.6.1. Verzoekende partij merkt op dat zij absoluut niet akkoord kan gaan met de beslissing van de commissaris-generaal om haar asielaanvraag af te wijzen omwille van het feit dat men bepaalde aspecten van haar verhaal als ongeloofwaardig beoordeelt, aangezien uit haar verklaringen duidelijk gebleken is dat zij voldoende redenen heeft om minstens te vermoeden dat haar leven en/of vrijheid in gevaar is in haar land van herkomst. Immers is er sprake van vervolging door de overheid nu verzoekende partij veroordeeld en gedetineerd werd omwille van politieke activiteiten en haar familie meermaals bedreigd werd. Verder duidt verzoekende partij erop dat het bewijzen van een gegronde vrees een moeilijke zaak is, omwille van het wantrouwen dat asielzoekers koesteren ten opzichte van de asielinstanties, hetgeen bij haar eveneens het geval is.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat het louter uiten van kritiek op de motieven van de bestreden beslissing met de vermelding dat uit haar verklaringen wel degelijk blijkt dat zij voldoende redenen heeft om te vermoeden dat zij voor haar leven/vrijheid dient te vrezen in haar land van herkomst, niet volstaat om afbreuk te doen aan desbetreffende motieven. Verzoekende partij dient hiertoe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, hetgeen zij *in casu* nalaat. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat zij een wantrouwen koestert ten aanzien van de asielinstanties, wijst de Raad er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

2.2.7.1. Omtrent de talrijke tegenstrijdigheden die door verwerende partij werden vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij, acht verzoekende partij het vanzelfsprekend dat

haar versies verschillen over feiten die vier jaar geleden zijn gebeurd. Verzoekende partij heeft deze feiten zeer lang geleden beleefd en het is dan ook geenszins verwonderlijk dat zij geen exact dezelfde versie kan reproduceren. Zo is het totaal onaanvaardbaar dat een verschil van één dag wordt aangehaald als zijnde een tegenstrijdigheid, wanneer het gaat over feiten van meer dan vier jaar geleden. Dat er summiere verschillen zijn tussen haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dit op het Commissariaat-generaal kan evenmin worden weerhouden daar algemeen geweten is dat deze interviews uiterst bondig en summier verlopen, waarbij aan de kandidaat-vluchtelingen meermaals wordt gevraagd zo kort mogelijk te zijn in hun antwoorden. Dat hierin fouten sluipen is dan ook onvermijdelijk en louter het gevolg van de gehanteerde procedure. Slechts een fractie van hetgeen verteld wordt, wordt ook effectief neergeschreven. Op deze manier kan het interview gemakkelijk gemanipuleerd worden. Volgens verzoekende partij is het onaanvaardbaar dat men voor het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds amper tijd uittrekt en er aandringt dat de verklaringen uiterst kort worden gehouden, om dan nadien betrokkene te verwijten dat hij bepaalde zaken niet heeft verbeterd. Bovendien heeft men verzoekende partij op geen enkel ogenblik gemeld dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zouden worden aangewend teneinde haar asielaanvraag te beoordelen.

2.2.7.2. De Raad wijst verzoekende partij er vooreerst op dat het feit dat de gebeurtenissen niet recent zijn, haar er niet van kan weerhouden correcte verklaringen af te leggen met betrekking tot die elementen die de kern uitmaken van haar asielaanvraag en waarvan kan worden aangenomen dat ze in het geheugen van verzoekende partij staan gegrift. Bovendien werd *in casu* vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag een totaal verschillende uiteenzetting heeft gedaan van de feiten die de aanleiding vormden voor haar eerste vlucht uit Iran in vergelijking met haar versie bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar eerste asielaanvraag. De Raad merkt bovendien op dat door verwerende partij niet louter werd vastgesteld dat er een verschil is van één dag in de datum van het door haar aangehaalde incident, maar tevens dat de hierop volgende gebeurtenissen flagrant van elkaar verschillen. Zo verklaarde verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij na het incident op 7 juni 2009 op aanraden van haar vader naar een vriend in Karaj ging, dat ongeveer drie weken later mensen in burger een huiszoeking uitvoerden in haar ouderlijke woning, waarbij ze haar computer meenamen waarop allerlei informatie over haar activiteiten was opgeslagen en dat zij nog een drietal maanden ondergedoken in Karaj leefde tot haar vader haar reis geregeld had (administratief dossier, stuk 18, map eerste asielaanvraag, vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal stelt verzoekende partij evenwel dat zij na het incident op 8 juni 2009 nog drie dagen lang campagne heeft gevoerd tot op 11 juni 2009 Bassidji haar en haar vrienden hardhandig aanpakten. Verzoekende partij maakte geen enkele melding van haar verblijf in Karaj of van een huiszoeking in haar ouderlijke woning. Wel zou zij nog naar huis gegaan zijn, bij haar zus in Teheran en in de villa van haar familie in Lavasoun verbleven hebben (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 04/10/2013, p. 10-11). Voorts stelt de Raad vast dat door verwerende partij tevens werd vastgesteld dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij Iran de tweede maal verliet op 3 maart 2013 (administratief dossier, stuk 13, vraag 15), terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal haar vertrek op 16 april 2013 plaatste (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 04/10/2013, p. 4) en dat verzoekende partij voorts op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat zij na haar terugkeer in Iran 2,5 jaar zat opgesloten zonder veroordeling (administratief dossier, stuk 13, vraag 15), terwijl zij later tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal melding maakte van twee rechtszittingen, verklaarde dat na de tweede zitting de rechter zei dat verzoekende partij voor onbepaalde duur achter de tralies werd opgesloten en dat het vonnis een celstraf van vijf jaar stipuleerde (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 04/10/2013, p. 18). De uitleg dat de feiten van vier jaar geleden zijn is van zelfsprekend niet van aard de tegenstrijdigheden omtrent deze recentere feiten te weerleggen dan wel te verklaren.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Evenwel kan *in casu* worden vastgesteld dat de uiteenzetting door verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (eerste asielaanvraag) van de feiten voorafgaand aan haar eerste vlucht uit Iran totaal verschilt van haar versie tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (tweede asielaanvraag) stelt Iran voor een tweede maal te hebben verlaten op 3 maart 2013, terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal beweert Iran te hebben verlaten op 16 april 2013 en dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat zij na haar terugkeer in Iran 2,5 jaar zat opgesloten zonder veroordeling, terwijl zij later tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal melding maakte

van twee rechtszittingen, verklaarde dat na de tweede zitting de rechter zei dat verzoekende partij voor onbepaalde duur achter de tralies werd opgesloten en dat het vonnis een celstraf van vijf jaar stipuleerde. Dat deze ernstige tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van het asielrelaas van verzoekende partij, het gevolg zouden zijn van het tijdsgebrek, waardoor er fouten zouden ontstaan en waardoor slechts een deel wordt neergeschreven van de gedane verklaringen, is een argument dat niet kan worden aanvaard. Ten eerste blijkt nergens uit de vragenlijsten dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten. Bij de invulling van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag werd verzoekende partij bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd (administratief dossier, stuk 18, map eerste asielaanvraag, vragenlijst). Ook bij de invulling van de verklaring inzake haar meervoudige aanvraag (administratief dossier, stuk 13) werd verzoekende partij de gelegenheid geboden de gebeurtenissen sinds haar eerste asielaanvraag uiteen te zetten en aan te geven op basis van welke nieuwe elementen zij opnieuw asiel aanvraagt. Het argument dat er fouten zouden zijn ontstaan of dat er slechts een deel werd neergeschreven van de verklaringen van verzoekende partij, kan door de Raad niet worden gevolgd daar verzoekende partij de vragenlijst naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag op 8 oktober 2009 voor akkoord ondertekende nadat deze haar in het Farsi werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 18, map eerste asielaanvraag, vragenlijst) en eveneens de 'verklaring meervoudige aanvraag' op 7 augustus 2013 voor akkoord ondertekende nadat deze haar in het Farsi werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 13).

Waar verzoekende partij betoogt dat haar op geen enkel moment gemeld werd dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zouden worden aangewend teneinde haar asielaanvraag te beoordelen, wijst de Raad er evenwel op dat uit het voorafgaande advies aan de vragenlijst naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag blijkt dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd. Tevens werd haar medegedeeld dat zij gedurende heel de asielprocedure de waarheid dient te vertellen en werd zij erop gewezen dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat haar asielaanvraag wordt verworpen (administratief dossier, stuk 18, map eerste asielaanvraag, vragenlijst). Ook bij de bevraging van de procedure (stuk 14, document "procedure") in het kader van haar tweede asielaanvraag werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 augustus 2013 verzoekende partij gewezen op het feit dat zij de vragen correct dient te beantwoorden en op het risico bij het niet opvolgen van deze raadgeving.

2.2.8.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij niet overeenstemmen met haar verklaringen ten aanzien van de Britse asielinstanties, onderstreept verzoekende partij dat zij dergelijke verklaringen nooit heeft afgelegd. Bovendien was er daar geen sprake van een interview zoals dit door het Belgische vreemdelingenrecht wordt voorzien.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat het louter ontkennen door verzoekende partij dat zij ooit dergelijke verklaringen heeft afgelegd, niet van aard is om desbetreffend motief van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekende partij wel degelijk geïnterviewd werd naar aanleiding van haar asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie, deel 1).

2.2.9.1. Betreffende de opmerkingen van verwerende partij aangaande de door verzoekende partij bijgebrachte documenten, betoogt verzoekende partij dat de redenering dat men geen waarde aan het voorgelegde vonnis hecht omdat men reeds beslist heeft, op basis van het verhaal van verzoekende partij, dat zij niet geloofwaardig is, waardoor sowieso geen rekening wordt gehouden met het vonnis in kwestie is duidelijk bij het haar getrokken. Verzoekende partij benadrukt dat zij een verhaal aanbrengt dat zij bovendien kan staven met bewijsstukken. Doch weigert men evenwel rekening te houden met deze bewijsstukken net omdat men haar niet gelooft. Verzoekende partij ziet niet in wat zij nog meer kan doen om haar asielrelaas te staven dan bewijsstukken aan te brengen.

2.2.9.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.10.1. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat geen van de argumenten van verwerende partij volstaan om te concluderen dat haar asielaanvraag ongegrond zou zijn. Verzoekende partij verwijst doorheen haar verzoekschrift nog enkele keren naar de omstandige en consistente verklaringen die zij tijdens de voorgaande interviews heeft afgelegd en waaruit volgens haar blijkt dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert. Zij zet nogmaals in de verf dat zij niet begrijpt hoe een, nochtans omvangrijk en gedetailleerd verhaal plotseling herleid wordt tot een aantal details, op grond waarvan haar asielaanvraag wordt afgewezen en herhaalt haar mening dat verwerende partij slechts de onwil aantoot om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoekende partij zich bevond. Ook meent verzoekende partij dat een aantal gegevens door verwerende partij duidelijk verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd werden.

2.2.10.2. Daar waar verzoekende partij nogmaals verwijst naar haar verklaringen en stelt dat verwerende partij slechts de onwil aantoot om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoekende partij zich bevond, verwijst de Raad naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet. Het argument van verzoekende partij dat verwerende partij een aantal gegevens verkeerd geïnterpreteerd heeft, kan evenmin afbreuk doen aan hetgeen in de bestreden beslissing wordt vermeld. Verzoekende partij zet immers niet concreet uiteen om welke gegevens het dan precies zou gaan en op welke wijze de verkeerd begrepen/geïnterpreteerde gegevens een invloed zouden kunnen hebben op de genomen beslissing. Daarenboven stelt de Raad vast dat, gelet op de inhoud van het gehoorverslag en de inhoud van de bestreden beslissing, niet kan worden ingezien welke gegevens verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd werden.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijfformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoot dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Waar verzoekende partij nog stelt dat een negatief reisadvies wordt gegeven door het Ministerie van Buitenlandse Zaken – daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij nalaat deze bewering te staven met objectieve informatie – wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Iraanse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Iran.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden

beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT